

**SUPREME COURT OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA**

**KOSOVO PROPERTY AGENCY (KPA) APPEALS PANEL
KOLEGJI I APELIT TË AKP-së
ŽALBENO VEĆE KAI**

GSK-KPA-A-129/12

Priština,
17. april 2013. godine

U postupku:

Sh.Sh.

Žalilac

Protiv

P. T. D.

Podnosilac zahteva/Tuženik

Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda Kosova, u sastavu Anne Kerber, predsedavajući sudija, Elka Filcheva-Ermenkova i Sylejman Nuredini, sudije, u žalbi na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/A/100/2011 (spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA34377), od dana 23. februara 2011. godine, nakon zasedanja održanog dana 17. aprila 2013. godine, donosi sledeće

PRESUDA

- 1- Poništava se odluka Komisije za imovinske zahteve Kosova KPCC/D/A/100/2011 od dana 23. februara 2011. godine, u delu koji se odnosi na predmet upisan U KAI pod brojem KPA34377, i odbacuje se imovinski zahtev pošto predmet ne spada u okviru nadležnosti KIZK.
- 2- Tuženik se obavezuje da plati troškove postupka određene u iznosu od € 45 (četrdeset i pet) u vremenskom roku od 90. (devedeset) dana od dana prijema presude pod pretnjom prisilnog izvršenja.

Proceduralni i činjenični istorijat:

Dana 26. jula 2007. godine, P. T. D. je podnela imovinski zahtev u Kosovskoj agenciji za imovinu (KAI), kojim je potraživala potvrđivanje imovinskog prava i ponovni posed imovine koja se nalazi u Prilipnici Gnjilane, parcela br. 1350, dvorište II klase u površini od 10 ar i 42 m². Ona je objasnila da je ona vlasnik ove parcele te i da je ista izgubljena 28. jula 1999. godine kao rezultat okolnosti na Kosovu u 1998/1999. godini. Predmet je upisan u KAI pod brojem KPA34377.

Podnosilac zahteva je dostavio KAI posedovni list br. 250 izdat dana 23. jula 2002. godine koji pokazuje da je sporna parcela upisana na ime T. Z. D. i izvod iz matične knjige umrlih koji pokazuje da je ona, podnosilac zahteva, bila njegova supruga.

U 2008. godini, KAI je obavestila zahtev postavljanjem znaka na mestu na kome se navodno nalazila imovina. U 2010. godini, KAI je ponovo obavestila zahtev, ovoga puta objavljivanjem istog u Obaveštajnom listu br. 3 i Biltenu UNHCR Kancelarije za imovinu. List i bilten su ostavljeni vlasniku prodavnice koji je prihvatio da raspodeli iste zainteresovanim stranama. Isto obaveštenje je takođe ostavljeno na ulazu i izlazu sela Prilepnice kao i u nekoliko službenih kancelarija u Gnjilanu.

Pošto niko nije odgovorio na zahtev, zahtev je tretiran kao nesporan te je KIZK odlukom KPCC/D/A/100/2011 od dana 23. februara 2011. godine, prihvatila imovinski zahtev, i odlučila da je podnosilac zahteva dokazao da je nosilac imovinskog prava, T. Z. D. bio vlasnik parcele.

Dana 19. avgusta 2011. godine KIZK je uručena odluku podnosiocu zahteva.

Dana 18. decembra 2012. godine, Sh. Sh. (u daljem tekstu: žalilac) je uložio žalbu Vrhovnom sudu, gde je izjavio da je u 1980. godini kupio parcele 1350 i 1351 (parcela u zahtevu) koje se nalaze u Prilepnica, od njegovog komšije srbina D. T. (*T. je naj verovatnije nadimak za T.*). On je objasnio da je u prisustvu svedoka A. Sh. i O. Sh. platio D. T. – stricu podnosioca zahteva, iznos od 15.000,00 dinara. Dalje, on je izjavio da su istovremeno sklopili privatan ugovor koji je potpisao on, dva svedoka i D. T. Ugovor je spaljen sa kućom tokom rata. On je koristio parcele 1350 i 1351 (parcela u zahtevu) još od 1980. godine bez smetnje te još uvek koristi iste. Na kraju, on je izjavio da je odluka KIZK pogrešna jer je ista doneta na osnovu nedostataka dokumenata, te zahteva od strane Vrhovnog suda Kosova da uzme u obzir njegovu izjavu tretiranjem zahteva na pravedan način.

On je dostavio dokumenta tužbe podnete pred Opštinskim sudom u Gnjilanu dana 18. oktobra 2012. godine, katastarski plan i izjavu od dana 18. oktobra 2012. godine.

Žalba je utučena ćerki podnosioca zahteva (u daljem tekstu: tuženik).

Dana 20. februara 2013. godine, Sud je izdao nalog za tuženika kojim je zatražio od nje da odgovori na navode da je žalilac kupio imovinu u 1980. godini.

Nalog je uručen podnosiocu zahteva dana 13. marta 2013. godine.

Nakon toga, Sud je primio, preko UNHCR kancelarije, zahtev podnosioca zahteva sa obaveštenjem da je imovina prodana i da ona želi da se slučaj zatvori.

Isto je potvrđeno od strane njene ćerke, V. Đ., koja je ranije bila ovlašćena da zastupa njenu majku u postupku restitucije – opšte ovlašćenje, dato od strane podnosioca zahteva dana 19. avgusta 2011. godine. Gđa Đ. je potvrdila pred Izvršnim sekretarijatom da je imovina prodana.

Pravno obrazloženje:

Žalba je prihvatljiva iako žalilac nije bio stranka u postupku pred KIZK. Ova okolnost ne može ići na štetu žalioca pošto u istini isti nije bio valjano obavješten povodom zahteva. Obaveštenje je obavljena objavljivanjem zahteva u Obaveštajnom Listu KAI i Biltenu UNHCR. Ovo, međutim, ustanovljava „razumne napore“ za obaveštenje zahteva kao što je predviđeno članom 10.1 Uredbe jedino u izuzetnim slučajevima. Sličan izuzetak se ne može naći u ovom slučaju. Pošto Sud ne može isključiti da žalilac nije bio obavješten povodom zahteva, isti treba biti prihvaćen kao stranka u postupku, i njegova žalba se prihvata.

U njenom odgovoru na žalbu, tuženik izjavljuje da je imovna prodata, isto je potvrdila njena ćerka, koja je njen pravni zastupnik, koja je potvrdila da je imovina prodata žalioocu.

Ova izjava se treba smatrati kao povlačenje zahteva (član 149 Zakona o parničnom postupku) što je moguće ne samo pred KIZK već i u postupcima Žalbenog veća KAIT (član 193 Zakon o parničnom postupku).

Nakon povlačenja zahteva, Sud će bez daljeg obavljanja bilo kojeg postupka doneti presudu i odbaciti zahtev koji je podnosilac zahteva povukao. Ovo se, međutim, smatra kao preduslov opšteg pravila da predmet spada u okviru nadležnosti Suda. Ipak u ovom slučaju predmet ne spada u okviru nadležnosti Žalbenog veća KAI.

Iako je KIZK kako kvazi-sudski organ donošenjem odluke na osnovu zasnovanosti već prihvatila svoju nadležnost, Sud *ex officio* ocenjuje da li isti spada u okviru svoje nadležnosti (član 195.1 b) Zakona o parničnom postupku).

Prema tome, odluka KIZK u delu na kome je uložena žalba se treba poništiti i zahtev odbaciti (član 11.4 (a) UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom br. 03/L-079), a ne odbiti.

U smislu člana 3.1 UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom br. 03/L-079, podnosilac zahteva ima pravo na nalog Komisije za ponovni posed imovine ako isti ne samo dokaže pravo nad imovinom već i da on/ona nije u stanju da uživa to pravo iz razloga okolnosti koje su direktno povezane ili rezultiraju is oružanog sukoba koji se dogodio na Kosovu između 27. februara 1998. godine i 22. juna 1999. godine.

U ovom slučaju, međutim, tuženik je priznao da su imovine prodate tuženoj strani te i nije sporno da se to dogodilo dosta pre oružanog sukoba u 1998/1999. godini.

Prema tome, gubitak imovine nije povezan sa oružanim sukobom koji se dogodio na Kosovu u 1998/1999. godini.

Dakle, odluka KIZK povodom zahteva se treba poništiti i zahtev odbaciti pošto isti ne spada u okviru nadležnosti KIZK i Suda.

Troškovi postupka:

Na osnovu dodatka III, člana 8.4 Administrativnog naređenja (AN) 2007/5 zamenjenog Zakonom br. 03/L-079, stranke su oslobođene plaćanja troškova u postupku pred Izvršnim sekretarijatom i Komisijom. Međutim, isti izuzeci nisu predviđeni u postupcima pred Vrhovnim sudom. Prema tome, standardna tarifa sudske takse je predviđena Zakonom o sudskim taksama (službeni list SAPK-3. oktobar 1987. godine) i AN 2008/02 Sudskog saveta Kosovo o Ujedinjenju sudskih taksi koji su u primeni u postupcima pred Žalbenim većem.

Prema tome, sledeće sudske takse se odnose na ovoj žalbeni postupak:

- Sudska tarifa za ulaganje žalbe (član 10.11 AN 2008/2): € 30
- Sudska tarifa donošenja presude, pošto se vrednost sporne imovine može oceniti najmanje od € 1.000 (10.21, 10.15 i 10.1 AN 2008/2): € 15.

Tuženik će snositi troškove postupka pošto je isti podneo neprihvatljivi zahtev, dodatno podnosilac zahteva/tuženik je bio obavešten povodom toga ali je bez obzira na to podneo zahtev. U smislu člana 46 Zakona o sudskim taksama, kada je lice sa prebivalištem ili boravištem u inostranstvu obavezno da plati sudski kaznu, završni rok za uplatu iste ne može biti manji od 30. dana a ni veći od 90. dana. Sud je odlučio da završni rok za uplatu kazne bude 90. (devedeset) dana. Član 47. stav 3. predviđa da u slučaju da stranka ne plati sudsku taksu u određenom vremenskom roku, ista će trebati da plati novčanu kaznu u iznosu od 50% od iznosa kazne. U slučaju da stranka ne isplati sudsku taksu u određenom vremenskom roku, sprovedeće se prisilno izvršenje.

Pravni savet:

U smislu člana 13.6 UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom 03/L-079, ova presuda je konačna i primenljiva i ne može biti osporena korišćenjem redovnih ili vanrednih pravnih lekova.

Anne Kerber, EULEX predsedavajući sudija

Sylejman Nuredini, sudija

Elka Filcheva-Ermenkova, EULEX sudija

Urs Nufer, EULEX zapisničar